

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **Občanského sdružení Záchrana krajiny**, IČ 27057836, se sídlem Praha 4, U zeleného ptáka 12, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, za účasti osob zúčastněných na řízení: FVE 9, s.r.o., IČ 28338596, se sídlem Brno, Vídeňská 55, zastoupen Ing. M. V., a Obce Stálky, se sídlem Stálky 5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 21.5.2010, č.j. JMK 50869/2010, sp. zn. S-JMK 50869/2010/OÚPSŘ

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu městysu Vranov nad Dyjí (rozhodnutí ze dne 19.2.2010, č.j. VRAND 55/2010) byla společnosti FVE 9 s.r.o. dle ust. § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) povolena realizace fotovoltaické elektrárny na pozemcích p.č. 5063, 5064, 5223, 5224, 5228, 5271, 5367/13, 5367/16, 5367/17, 5367/77 a 1220/6, vše v k.ú. Stálky. Žalovaný odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadeném rozhodnutí žalovaného

[2] K jednotlivým odvolacím námitkám žalobce je v rozhodnutí zejména uvedeno: Požadavek na předložení nezávislé studie zatížení rozvodné sítě není námitka, jejímž účelem je hájení vlastnických práv a kterou by tak mohli uplatňovat účastníci řízení. Stavební úřad může vyžadovat pouze ty doklady, jejichž doložení ukládá stavební zákon a vyhláška č. 526/2006 Sb. Mezi požadovanými doklady je stanovisko vlastníků veřejné infrastruktury, na kterou se stavba bude napojovat, mj. stanovisko E.ON Distribuce. Ani ze zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, nevyplývá povinnost předkládat stanovisko provozovatele přenosové soustavy (ČEPS as.). Stavebník disponuje kladným stanoviskem k možnosti napojení do distribuční soustavy.

[3] Zpochybnění plné moci není námitka, jejímž účelem je hájení vlastnických práv a kterou by tak mohli uplatňovat účastníci řízení. Předloženou plnou moc pak nelze kvalifikovat jako obecnou plnou moc pro neurčitý počet řízení dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. V plné moci je výslovně uvedeno, že se uděluje ve věci: „projednání a zajištění územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu FVE Stálky“. Jde tedy o plnou moc udělenou pro celé (konkrétní) řízení dle ust. § 33 odst. 2 písm. b), a to jednak pro řízení územní a jednak pro řízení stavební. Nesepsání plné moci na dvou listinách neopravňuje správní orgán k požadování ověřeného podpisu zmocnitele.

[4] Ani soulad s územním rozhodnutím není námitka, jejímž účelem je hájení vlastnických práv a kterou by tak mohli uplatňovat účastníci řízení. Žalovaný přezkoumal soulad povolované stavby s územním rozhodnutím z úřední povinnosti. Územním rozhodnutím bylo povoleno umístění stavby FVE, sestávající z objektů SO 101 A (FVE v lokalitě „A“), SO 101 B (FVE v lokalitě „B“), SO 102 A (trafostanice v lokalitě „A“), SO 102 B trafostanice v lokalitě „B“), SO 103 (přípojka VN), SO 104 (připojovací kabel VN), SO 105 A (oplocení a vjezd v lokalitě „A“) a SO 105 B (oplocení a vjezd v lokalitě „A“). Ve výroku územního rozhodnutí byly vyjmenovány pozemky a vymezena velikost plochy, na níž bude stavba umístěna, stanoven celkový maximální výkon FVE 3,7 MW a uveden předpokládaný počet fotovoltaických panelů (cca 16 500 ks v lokalitě A a cca 25 000 ks v lokalitě B). Povolovaná stavba není v těchto bodech s územním rozhodnutím v rozporu. Počet jednotlivých technologických zařízení (fotovoltaických panelů), uvedený ve stavebním povolení, odpovídá předpokládanému počtu v územním rozhodnutí (12 978 ks v lokalitě A), což je podstatně menší rozsah, než bylo předpokládáno územním rozhodnutím a 25 137 ks v lokalitě B, což výrazně nepřekračuje územním rozhodnutím předpokládaný počet v dokumentaci pro stavební řízení, jíž byl uveden přesný rozměr nosných konstrukcí a z toho vycházející přesný počet fotovoltaických panelů.

[5] O nepodjatosti oprávněných úředních osob bylo rozhodnuto usnesením. Odvolání proti takovému usnesení nemá odkladný účinek. V posuzovaném případě nenastal důvod k aplikaci ust. § 14 odst. 3 správního řádu a úřední osoba se dozvěděla o okolnostech nasvědčujících jejímu vyloučení, a proto mohla vydat rozhodnutí. Uplatnění námitky podjatosti ze strany účastníka řízení nelze za takovou situaci považovat.

[6] Žalovaný nebyl oprávněn zaujímat stanovisko k tomu, zda výroba fotovoltaické elektřiny je při dnešní legislativě v rozporu s veřejným zájmem.

[7] Správnost stanoveného okruhu účastníků řízení, stejně jako zdůvodnění jejich výběru, není námitka, jejímž účelem je hájení vlastnických práv a kterou by tak mohli uplatňovat účastníci řízení. Absence úvahy, kterou se stavební úřad řídil při stanovení okruhu účastníků řízení, je pochybením, avšak na zákonnost napadeného rozhodnutí tato skutečnost neměla vliv. Zemědělské družstvo Petřín se za účastníka řízení nepřihlásilo a stavební úřad tak nebyl oprávněn usnesením rozhodovat o vyloučení z okruhu účastníků řízení. Stavební úřad o námitkách Zemědělského družstva Petřín nerozhodoval, pouze je v odůvodnění uvedl s konstatováním, že se nejedná o námitku účastníka řízení dle § 114 stavebního zákona, neboť uvedený subjekt nebyl ze zákona účastníkem řízení a ani se za účastníka řízení nepřihlásil.

[8] Stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení opatřením ze dne 19.1.2010, v oznámení uvedl, že v souladu s ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona upouští od ohledání na místě a ústního jednání a stanovil lhůtu pro uplatnění námitek či důkazů do 10 ti dnů od doručení oznámení. Oznámení bylo účastníkům řízení doručeno naposled 4.2.2010 (s uplatněním fikce doručení dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu), 10 ti denní lhůta uplynula dnem 14.2.2010, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19.2.2010. Dle žalovaného je vhodné v oznámení o zahájení řízení uvádět, kdy a kde je možno se s podklady pro rozhodnutí seznámit. Absence takového upozornění však nezpůsobuje nezákonnost celého řízení. O tom, že se účastníci řízení měli možnost s podklady seznámit, a také tak učinili, svědčí uplatněné námitky. Stavební zákon v ust. § 112 odst. 2 vysloveně připouští možnost upustit od ústního jednání a místního šetření za předpokladu, že stavebnímu úřadu jsou dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Posouzení, zda jsou uvedené předpoklady naplněny, je výhradně na stavebním úřadě, stejně jako odpovědnost za takový postup, neboť stavební úřad je povinen zjistit stav věcí v rozsahu, který je nezbytný pro soulad vydaného rozhodnutí se zákonnými požadavky. Rozhodnutí pak neobsahuje přehlednou grafickou situaci, neboť napadeným rozhodnutím byla povolena realizace stavby (její umístění bylo povoleno dříve vydaným územním rozhodnutím, grafická příloha není povinnou součástí ani územního rozhodnutí).

[9] Námitka umístění stavby na neexistujících pozemcích byla již uplatněna v územním řízení, byla v územním rozhodnutí zamítnuta a její zamítnutí bylo podrobně zdůvodněno, nelze se jí proto vzhledem k ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona zabývat. Povolovaná stavba pak byla v rozhodnutí popsána velmi podrobně. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl důvody výroku, když konstatoval, že přezkoumal žádost z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona a zjistil, že jejím uskutečněním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, podrobně uvedl podklady pro jeho vydání i informaci o tom, jakým způsobem se vypořádal s námitkami (i když o některých z nich nesprávně rozhodl).

[10] Účastník řízení není oprávněn požadovat změnu projektové dokumentace stavby, a to ani v rozsahu sadových a vegetačních úprav. Požadavek na realizaci dřevinné vegetace je obsažen ve vyjádření Odboru životního prostředí Městského úřadu Znojmo, č.j. MUZN 7905512009, ze dne 5.10.2009. Stavební úřad zahrnul do podmínek rozhodnutí pouze vyjádření OZP z hlediska orgánu odpadového hospodářství a orgánu ochrany ZPF. KrÚ napravil pochybení stavebního úřadu a doplnil do podmínek rozhodnutí povinnost dodržet požadavky citovaného vyjádření z hlediska orgánu ochrany přírody. Požadavek na doložení vyjádření Hasičského záchranného sboru není námitka, kterou by mohli uplatňovat účastníci řízení (§ 114 stavebního zákona). Navíc bylo doloženo závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru ev. č HSBM-32-130-1/7-OPR-2010 ze dne 20.1.2010.

III Žalobní argumentace

[11] Žalobce namítal, že žalovaný ve výrokové části nesprávně označil žadatele jako FVE, s.r.o., což je jiná právnická osoba (rozpor s ust. § 68 odst. 2 správního řádu).

[12] Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že doplnil podmínku č. 28, týkající se vyjádření OŽP MÚ Znojmo, č.j. MUZN 79055/2009, ze dne 5.10.2009. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně však již podmínku č. 28 obsahuje: „Po dokončení stavby bude požádáno vydání kolaudačního souhlasu.“ Není tedy zřejmé, zda podmínka č. 28 byla zrušena či nahrazena novou.

[13] Žalovaný v odůvodnění vyjádřil názor, že obecně nemají občanská sdružení pečující o ochranu přírody a krajiny účastníky stavebního řízení. Žalobce zde odkázal na rozhodnutí NSS, sp. zn. 5 As 41/2009-9, ze dne 27.5.2010. Ačkoliv svůj názor žalovaný neaplikoval v posuzovaném případě, je jeho názor nezákonný a nesprávný.

[14] Žalobce v odvolání namítal, že předložené závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje, Územní odbor Znojmo ze dne 20.1. 2010, ev.č. HSBM-32130-1, kterým byl vysloven souhlas se stavbou „Fotovoltaické elektrárny 3700 kW“, obsahuje vážné chyby a nesplňuje základní náležitosti na formu a obsah závazného stanoviska. Své výhrady vůči závaznému stanovisku obsáhle odůvodnil a mj. namítal, že odůvodnění vydaného souhlasu zcela chybí a závazné stanovisko je zcela blanketní. Závazné stanovisko vyslovuje souhlas se stavbou na neexistujících pozemcích p.č. 5063, 5064, 5271, atd. Jedná se však o pozemky v zjednodušené evidenci PK ve formě grafického přidělu, nikoli o pozemky vedené ve formě KN, jak vyplývá ze závazného stanoviska. Nesouhlasí ani výčet pozemků, které uvádí závazné stanovisko a výčet pozemků, na kterém je stavba povolena stavebním povolením. Závazné stanovisko opomíjí např. pozemek parc.č. 1220/6 k.ú. Stálky. Žalobce proto požádal o přezkum závazného stanoviska dotčeného orgánu. Žalovaný k jeho námitce odkázal na údajné sdělení Generálního ředitelství HZS JMK, které se odmítlo přezkumem závazného stanoviska zabývat. Chybí údaj o tom, zda takové sdělení bylo písemné, datum sdělení a číslo jednací. Takové vypořádání je zcela nedostatečné. Protipožární ochrana je záležitostí veřejného zájmu a ochrany přírody i krajiny, což má žalobce v popisu činnosti podle platných stanov. V praxi nejsou neobvyklé situace, kdy fotovoltaické elektrárny vyhoří v důsledku přehřátí a může tak dojít k ohrožení života i zdraví osob. Rozhodnutí žalovaného je zde nepřezkoumatelné a nezákonné pro rozpor s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž bylo porušeno ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný se ani nezabýval námitkou žalobce č. 13 (str. 9 napadeného rozhodnutí). Toliko odkaz na ust. § 114 stavebního zákona nemůže ze žalovaného sejmut povinnost provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 a § 52 správního řádu).

[15] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevyrovnal s jeho námitkou týkající se nedostatků plné moci stavebníka dle ust. § 33 správního řádu tj. nedostatečně a nejasně vymezeného předmětu plné moci. Dle jeho názoru se jedná o námitku, která mu přísluší.

[16] Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítal, že povolovaná stavba není v souladu se stavbou tak, jak byla umístěna územním rozhodnutím SU-182/09-CP, vydaném dne 30.11. 2009 (porušení ust. § 111 stavebního zákona). Rozpory podrobně popsal, konkrétně územní rozhodnutí předpokládalo montáž 16500 ks

fotovoltaických panelů v lokalitě A a cca 25000 ks fotovoltaických panelů v lokalitě B. Naopak napadené stavební povolení povoluje montáž 12978 ks fotovoltaických panelů v lokalitě A a 25137 ks fotovoltaických panelů v lokalitě B. Dle žalovaného se jedná o námitku, která žalobci přísluší. Žalovaný dále připouští rozpory v rozsahu stavby v řádech tisíců panelů, ale tvrdí, že nejde o „výrazné překročení“ a odkazuje na dokumentaci pro stavební povolení, která ovšem není součástí rozhodnutí. Úvaha žalovaného je v tomto bodě nepřezkoumatelná pro nedostatek skutkových a právních úvah žalovaného.

[17] Žalovaný se nijak nevypořádal s dalšími odvolacími námitkami, které směřují k ochraně přírody a krajiny (likvidace starých použitých panelů po skončení životnosti stavby), a k ochraně veřejného zájmu. V odvolání žalobce uvedl: „Podmínka č. 7 pro umístění stavby stanovila, že „po ukončení provozu bude fotovoltaická elektrárna odstraněna na náklady vlastníka“. Naopak stavební povolení se významnou problematikou, jak bude stavba zlikvidována po ukončení její životnosti nezabývá. Není ani uvedeno, že se tak stane na náklady stavebníka a že bude ekologická likvidace doložena stavebnímu úřadu. Žádáme uložit žadateli vymahatelné povinnost/Její likvidace po ukončení její životnosti. Ptáme se, co bude za 25 let, až zbudou po fotovoltaické horečce v celé zemi parky panelů, ke kterým se nebude nikdo hlásit? Zaplatí jejich likvidaci opět občané z rozpočtu, jako zaplatil/jejich výstavbu ve formě dotací? Výrok územního rozhodnutí stanoví, že „plánovaná zastavěná celková plocha pozemků elektrárnou bude 178 242 m². To je pro stavbu gigantická, těžko představitelná plocha. Tato výměra však nesouhlasí s výměrou pozemků vyjmutých ze ZPF. Stavební povolení se k celkové výměře zastavěné plochy nevyjadřuje.“

[18] V odvolání žalobce namítl, že oprávněná úřední osoba správního orgánu I. stupně čelila od 3.2. 2010 námitce podjatosti, uplatněné žalobcem a o jeho nevykloučení z řízení rozhodl tajemník Městyse Vranov nad Dyjí teprve usnesením dne 19.2.2010 (doručeno dne 24.2.2010). Téhož dne však vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ve věci. Zde bylo porušeno ust. § 14 odst. 3 správního řádu, neboť C. P. nemohl vypracovat napadené rozhodnutí v rozsahu 9 stran textu ve stejný den, kdy bylo nepravomocně rozhodnuto o jeho nepodjatosti. Žalobce se neztotožnil s argumentací žalovaného, že stavební povolení bylo vypraveno až dne 23.2. 2010, a podle ust. § 71 správního řádu je tento den dnem vydání rozhodnutí. Stavební povolení je opatřeno datem 19.2.2010, tj. datem vyhotovení a doba mezi vyhotovením a vypravením je jen administrativním úkonem podatelny.

[19] Žalobce dále namítal, že v námitce č. 5 svého odvolání obsáhle argumentoval ohledně veřejného zájmu povolované fotovoltaické elektrárny (v žalobě cituje z odvolání). Žalovaný k tomu toliko uvedl, že není oprávněn zaujímat stanovisko k tomu, zda je výroba fotovoltaické elektriny v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný zde porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. V případě nesouhlasu s argumentací žalobce měl žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit.

[20] Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost a nesprávnost stanovení okruhu účastníků u Zemědělského družstva Petřín. Zemědělskému družstvu Petřín bylo upřeno postavení účastníka řízení.

[21] Žalobce v odvolání namítal, že poměry staveniště a území nejsou jasné, což vyplývalo z námitek několika účastníků řízení, mj. i Ing. J. K. Žalobce v odvolání namítal, že stavba je velice rozsáhlá, představuje významný zásah do území a je proto nanejvýš vhodné ji projednat řádným postupem včetně nařízení ústního jednání ve věci, kde by mohly být

odstraněny rozpory a vypořádány námitky účastníků. Namítal proto, že stavební úřad porušil ust. § 49 odst. 1 správního řádu, když nenařídil ústní jednání, třebaže to bylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nanejvýše nezbytné. Žalovaný k takto formulovaného odvolací námitce toliko odkázal na ust. § 112 stavebního zákona s tím, že se jedná o odpovědnost stavebního úřadu. Podle žalobce byla takovým postupem porušena zásada materiální pravdy zakotvená v ust. § 50 správního řádu. Stejně tak je nutno hodnověrně a přezkoumatelně odůvodnit natolik zásadní omezení práv účastníků, jakým je nemožnost účasti na řádném ústním jednání. Odůvodnění žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Na podporu své argumentace žalobce uvedl, že o podobné námitce odvolatele Ing. J. K. se žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí (námitka č. 17) ani nenamáhal rozhodnout, ačkoli je ve svém obsahu ještě konkrétnější, než je odvolací námitka žalobce a dokládá, že stavebnímu úřadu nebyly v rozporu s § 112 odst. 2 stavebního zákona dobře známy poměry staveniště.

[22] Žalobce rovněž v odvolání namítal, že výrok správního orgánu I. stupně stanovil na závěr (str. 2 rozhodnutí): „podrobnosti jsou patrné z projektové dokumentace“. Podle názoru žalobce je proto nejasné a nesrozumitelné, o jaké podrobnosti se jedná. Podmínka č. 1 pro provedení stavby stanoví, že „stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou zpracoval Ing. M. H., ČKAIT 1201071, Kompakta servis s.r.o. Žalobce proto v odvolání uváděl, že rozhodnutí neobsahuje přehlednou grafickou situaci informující o situování stavby a jejích jednotlivých částí v území. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto neúplný, nesrozumitelný a nepřesvědčivý. Podstatou námitky žalobce bylo, aby stavba byla povolena určitě a jasně s ohledem na její rozsah a objem, bez neurčitých odkazů na projektovou dokumentaci, která může být upravována a není součástí výroku rozhodnutí. Žalovaný se s odvolací námitkou vyrovnal jen tak, že rozhodnutí grafickou přílohu neobsahuje, protože je řešena realizace stavby a ne její umístění. Jeho rozhodnutí je i v této části nepřezkoumatelné.

[23] Žalobce v odvolání namítal, že prvoinstanční stavební úřad ignoroval jeho žádost o návrh sadových a vegetačních úprav po obvodu obou areálů elektrárny, v souladu s požadavkem odboru životního prostředí. O jeho návrhu sadových úprav nebylo rozhodnuto v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný k tomu v rozhodnutí uvedl, že účastník řízení není oprávněn požadovat změnu projektové dokumentace stavby, ani v rozsahu sadových a vegetačních úprav. Dle názoru žalobce však účastník řízení může takovou skutečnost požadovat, neboť zelená clona se výrazně dotýká subjektivních práv účastníků řízení, a to jak mezujících sousedů, tak občanských sdružení.

[24] Žalobce závěrem uvedl, že správní orgán I. stupně v reakci na podaná odvolání dne 16.3. 2010 vydal usnesení o opravě zřejmých nesprávností týkajících se stavebního povolení. Usnesení bylo žalobci doručeno 24.3.2010 a podal do něj odvolání, které žalovaný zamítl jako nepřipustné (rozhodnutí z 20.5.2010, č.j. JMK 46154/2010). Dle názoru žalobce se správní orgán I. stupně takovým postupem snažil napravit své vadné a nepřezkoumatelné rozhodnutí. Opravami zřejmých nesprávností jsou podle § 18 odst. 5 správního řádu zejména chyby v psaní a počtech, nemohou jimi být např. označení katastrálních území obcí.

IV. Stanovisko žalovaného

[25] Žalovaný v řadě žalobních námitek odkázal na argumentaci v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že dle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, podle kterého mohou účastníci řízení uplatňovat námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a

užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jejich vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu nebo stavbě. Pouze takovými námitkami je stavební úřad oprávněn se zabývat a rozhodovat o nich. K námitce týkající se přezkumu závazného stanoviska HZS JmK žalovaný uvedl, že si opatřením, č.j. JMK 57027/2010, ze dne 22.4.2010 v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dle vyjádření zástupce Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky z telefonického hovoru dne 28.4.2010 žalobce nemůže uplatňovat námitky vůči stanoviskům dotčených orgánů, a proto se odvoláním proti závaznému stanovisku nezabýval. Stanovisko bylo následně tímto orgánem dne 31.5.2010 potvrzeno. K námitce nehodnocení veřejného zájmu při výrobě fotovoltaické elektřiny žalovaný uvedl, že veřejný zájem je v řízeních podle stavebního zákona reprezentován zejména souladem s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území a s požadavky zvláštních právních předpisů. Tvzení žalobce, že výroba fotovoltaické elektřiny je při dnešní legislativě v rozporu s veřejným zájmem, zcela jistě nelze považovat za námitku, způsobilou zamezit vydání stavebního povolení v případě, kdy je vydáno pravomocné územní rozhodnutí (tak jako tomu bylo v tomto konkrétním případě). Takové zcela obecné a v širších souvislostech pojaté tvrzení by zřejmě nebylo možno považovat za relevantní námitku ani v územním řízení. Žalovaný není oprávněn zaujímat stanovisko či posuzovat celostátní politiku či legislativu, týkající se podpory výstavby fotovoltaických elektráren.

V.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[26] V rámci soudního řízení uplatnili společnost FVE 9, s.r.o. a Obec Stálky právo zúčastnit se na řízení jako osoby zúčastněné na řízení. Společnost FVE 9, s.r.o. ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 2.7.2012, uvedla, že nepovažuje námitky žalobce za důvodné, přičemž odkázala i na opravná rozhodnutí vydaná v souzené věci a kolaudační souhlas s užíváním stavby fotovoltaické elektrárny. Dále uvedla, že plná moc ing. Závěrky obsahovala ověřený podpis. K znalosti poměrů staveniště odkázala na ústní jednání a místní šetření, provedené v rámci územního řízení, což dokládala protokolem z tohoto šetření. Závěrem poukázala na skutečnost, že činnost žalobce může být motivována jinými cíly, než ochranou přírody a krajiny a poukázala na fakt, že předmětná stavba je již dva roky v provozu a přináší významné prostředky do rozpočtu obce Stálky.

[27] Obec Stálky ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13.6.2012, uvedla, že žalobce neprokázal zkrácení svých práv, jeho námitky jsou dílem formalistické, dílem irelevantní a dílem založené na retroaktivní aplikaci judikatury správních soudů. Obec Stálky se přiklonila k závěrům žalovaného a v závěru poukázala na příjem, který elektrárna generuje pro obec Stálky a na kladné hodnocení elektrárny obyvateli obce.

VI.

Právní hodnocení soudu

[28] Jak vyplývá z rozsudku NSS, č.j. 5 As 41/2009-91, ze dne 27.5.2010 občanské sdružení je třeba považovat za účastníka stavebního řízení. Jeho účast je založena ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný i správní orgán I. stupně respektovali, že žalobce má postavení účastníka řízení a v tomto postavení s ním jednali.

[29] Soud k věci dále uvádí, že žalobce je k podání žaloby legitimován dle ust. § 65 odst. 2 s.ř.s. Podle ust. § 65 odst. 2 totiž žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobu tedy může podat i ten, kdo nemá žalobní legitimaci, podle odst. 1 tvrdí však, že byl účastníkem řízení, z něhož jim napadené rozhodnutí vzešlo a že postupem správního orgánu v tomto řízení byl zkrácen na právech, která jemu přísluší (tedy na právech procesních), takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Jde tu především o občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti a obce, jimž zákon výslovně přiznává postavení účastníka řízení v některých druzích správního řízení (§ 27 odst. 3 správního řádu), protože jinak by postavení účastníka neměly (§ 27 odst. 1).

[30] Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42: „*Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS).*“

[31] Aktivní žalobní legitimace obce jako zájemníka tedy není dáno ve vztahu ke všem žalobním námitkám, ale toliko k těm, které lze podřadit pod procesní práva. Pojmem zkrácení na procesních právech se zabýval např. Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2004, č. j. 28 Ca 444/2001 - 100 (publikováno ve Sb. NSS č. 291/2004, na rozsudek odkazuje také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém výše citovaném usnesení). Městský soud zde shledal splnění podmínek aktivní žalobní legitimace v případě občanského sdružení, jehož žaloba stála na tvrzení, že se žalovaný řádně nevypořádal s žalobcovými námitkami uplatněnými ve stavebním řízení. Obdobný právní názor vyjádřil Nejvyšší správní soud rovněž ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008 - 301. Zde mimo jiné konstatoval, že „*procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacím důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud proto správně posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly (...)*“ (srov. rozhodnutí NSS č.j. 1 As 40/2009-251 ze dne 2.9.2009).

[32] V rozsudku NSS, č.j. 8 As 35/2008-97, ze dne 11.12.2008 je pak uvedeno, že namítl-li stěžovatel porušení hmotných práv, tj. skutečnosti zpochybňující výrok rozhodnutí z hlediska správnosti, určitosti a specifikace pozemků dotčených rozhodnutím žalovaného, odkazuje Nejvyšší správní soud na své závěry, které vyslovil k otázce hmotněprávních námitek občanských sdružení v soudním řízení.

[33] Je-li účastenství určité osoby (kromě navrhovatele), pak v mezích tohoto možného dotčení na právech mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům. Je tak vyloučeno, aby se žalobce domáhal práv osob

jiných, jejichž zcela samostatná práva přísluší hájit pouze jim a je jejich věcí, zda tak učinili do důsledku, či nikoliv. Soud pak není povinen takovou námitku vůbec řešit, neboť žalobou lze napadat rozhodnutí s tvrzením zkrácení vlastních práv (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) (srov. rozhodnutí NSS ze dne 11.července 2007, č.j. 2 As 10/2007-83).

[34] Soud se následně zabýval jednotlivými námitkami žalobce.

[35] V případě namítaného nesprávného označení žadatele o vydání stavebního povolení jde o chybu v psaní bez vlivu na zákonnost rozhodnutí.

[36] Žalobce dále namítal zmatečnost výroku rozhodnutí, protože není zřejmé, zda žalovaným doplněná podmínka č. 28 ruší a nahrazuje podmínku č. 28 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud zjistil, že podmínka č. 28 stanoví: Po dokončení stavby bude požádáno o vydání kolaudačního souhlasu. Dle rozhodnutí žalovaného se na str. 4 doplňuje podmínka č. 28 ve znění: 28 bude splněno vyjádření Odboru životního prostředí Městského úřadu Znojmo, č.j. MUZN 79055/2009, ze dne 5.10.2009: orgán ochrany přírody požaduje, aby plochy FVE byly v souladu se změnou č. 3 územního plánu Stálky odcloněny souvislou dřevinnou vegetací po obvodu areálů. Soud k tomu dodává, že jistě by bylo vhodnější tento požadavek zařadit jako samostatnou podmínku. I tak lze výrok správního orgánu I. stupně ve spojení s výrokem žalovaného interpretovat tak, že se jedná toliko o doplnění podmínky č. 28 a nikoliv o její nahrazení.

[37] V další námitce napadl žalobce názor žalovaného, že obecně nemají občanská sdružení pečující o ochranu přírody a krajiny účastníky stavebního řízení. S ohledem na to, že žalovaný neaplikoval v řízení názor, který uvedl žalobce v citované žalobní námitce, nemohlo dojít pouhým vyslovením právního názoru o účastenství občanských sdružení na stavebním řízení k zásahu do práv žalobce. Pokud by v souvislosti s uvedeným názorem došlo ke konkrétní činnosti žalovaného, která by zasáhla do práv žalobce, je třeba, aby se žalobce domáhal rozhodnutí o porušení svých práv v konkrétní rovině.

[38] Další žalobní námitkou brojil žalobce proti vypořádání námitek v souvislosti se stanoviskem Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje. Stanovisko Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje je tzv. závazným stanoviskem, které představuje nutný podklad pro rozhodnutí stavebního úřadu. Rozhodování ve vázanosti závazným stanoviskem upravuje ustanovení § 149 správního řádu. Podle odst. 4 tohoto ustanovení, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

[39] Žalovaný poté, co zjistil, že předmětem odvolání jsou také námitky proti závazným stanoviskům, v této žalobní námitce proti stanovisku HZS Jihomoravského kraje, předložil napadená závazná stanoviska k potvrzení nadřízeným orgánům. V případě stanoviska HZS Jihomoravského kraje tak učinil podáním ze dne 22.4.2010, adresovaným Krajskému ředitelství HZS Jihomoravského kraje. Na uvedenou žádost bylo reagováno Ministerstvem vnitra, Generálním ředitelstvím Hasičského záchranného sboru České republiky. Poté, co žalovaný doplnil spisový materiál o reakce příslušných orgánů na odvolací námitky směřující do obsahu závazných stanovisek, uvědomil účastníky řízení o možnosti

vyjádřit se k doplněným podkladům, a to přípisem ze dne 4.5.2010, žalobci byl přípis doručen 12.5.2010. v rámci tohoto přípisu byl žalobce informován i o reakci na žádost o potvrzení závazného stanoviska HZS Jihomoravského kraje. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nevyužil možnosti nahlížet do spisu.

[40] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-113 „*Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.*“

[41] Podle ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

[42] V rámci žalobní námítky se žalobce domáhal přezkumu vypořádání odvolací námítky směřující do závazného stanoviska a namítl, že nedošlo k řádnému a přesvědčivému přezkumu u nadřízeného orgánu. Ze shora rekapitulovaného obsahu správního spisu žalovaného je zřejmé, že tento dodržel zákonný postup, když si s ohledem na odvolací námitku směřující do obsahu závazného stanoviska, vyžádal jeho potvrzení nebo změnu od nadřízeného orgánu. Žalovaný není odpovědný za způsob, jakým se nadřízený orgán HSZ Jihomoravského kraje vypořádal s námitkami směřujícími do obsahu závazného vyjádření. Žalovaný pouze s tímto vyjádřením nadále pracuje v rámci svého rozhodovacího procesu. Pokud žalobce nesouhlasil s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky, mohl toto závazné stanovisko napadnout podle ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., jak mu to umožňuje i shora citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Žalobce však ve své žalobní námitce pouze opětovně zrekapituloval, jaké vady vytkl závaznému stanovisku HZS Jihomoravského kraje, a poté pouze napadl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Soud ve vázanosti žalobními návrhy žalobce tak nebyl oprávněn přistoupit k přezkumu zákonnosti závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky. Žalobou napadené rozhodnutí však shledal jako dostatečné, když procesní postup v řízení před žalovaným byl dodržen a s ohledem na charakter závazného stanoviska další bližší odůvodňování napadeného rozhodnutí nepovažoval soud za nutné.

[43] To samé platí i o vypořádání námítky ohledně přístupu na pozemky stavby. Nadto odkaz na ustanovení § 114 stavebního zákona je zde zcela na místě. Jakkoliv odst. 1 citovaného ustanovení umožňuje uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, tak je třeba zároveň aplikovat i negativní vymezení okruhu námitek dané ustanovení § 114 odst. 2 stavebního zákona, tedy že k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, se nepřihlíží. Námitka vjezdu na stavbu je typicky námitka, která mohla být uplatněna při územním řízení, pročez zcela v souladu se zákonem k ní správní orgány nemusely přihlížet.

[44] Žalobce dále namítal, že se žalovaný nevyrovnal s jeho námitkou týkající se nedostatku plné moci stavebníka dle ust. § 33 správního řádu tj. nedostatečně a nejasně vymezeného předmětu plné moci. Podle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.

[45] Podle odst. 2 citovaného ustanovení může být zmocnění může uděleno:

- a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,
- b) pro celé řízení,
- c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo
- d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.

[46] Podle ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu zástupce podle § 32 a § 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Podle odst. 3 citovaného ustanovení v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení. Podle odst. 4 citovaného ustanovení správní orgán může uznat úkony učiněné ve prospěch účastníka jinou osobou než zástupcem za úkony učiněné zástupcem, jestliže o to účastník požádá a nemůže-li vzniknout újma jinému účastníkovi. O uznání úkonů rozhoduje správní orgán usnesením; nevyhoví-li podatel, oznamuje usnesení pouze jemu.

[47] Na prvním místě je třeba konstatovat, že zástupce účastníka jedná jménem a ve prospěch zmocnitele a pouze a jedině zmocniteli vznikají z jednání zástupce práva a povinnosti. Ve vztahu k žalobci by vady plné moci mohly mít vliv jedině ve vztahu k doručování rozhodnutí. Nicméně soud se s namítanými vadami plné moci neztotožnil. Skutečnost, že předmět zmocnění, resp. stavba fotovoltaické elektrárny, je uvedena ve tvaru FVE Stálky nepovažuje soud za takovou vadu, aby mohla způsobit neplatnost právního úkonu. Definování předmětu řízení je zde zcela zřejmé. Plná moc souvisí s územním a stavebním řízením, ve kterém je stavba fotovoltaické elektrárny blíže definována projektovou dokumentací. Bylo by přepjatým formalismem ze strany soudu, pokud by posoudil část plné moci izolovaně od všech skutečností, které jsou spojeny s územním a stavebním řízením. Absolutní neplatnost právního úkonu žalobce pravděpodobně dovozuje na základě tvrzené neurčitosti, avšak k tomuto závěru s ohledem na obsah žádosti o stavební povolení, v němž je stavba zcela přesně definována jako Fotovoltaická elektrárna FVE 3700 kW Stálky, nedospěl. Obsah plné moci je obsahově koherentní s žádostí o stavební povolení a označení stavby „FVE Stálky“ je s ohledem na předmět řízení dostatečně určité.

[48] Zároveň soud nepovažuje plnou moc zástupce ing. Závěrky za plnou moc ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Plná moc je zcela zřejmě vystavena pro určité řízení, a to řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, přičemž je vystavena pro všechny úkony v daných řízeních. Jedná se tedy o zcela přesně definovaný počet řízení s určitým předmětem a nikoliv plná moc pro neurčitý počet řízení.

[49] Zcela závěrem soud konstatuje, že mu byla stavebníkem předložena plná moc, vč. ověřovací doložky, kterou konstatuje notářská tajemnice I. K., Notářský úřad JUDr. M. F., Praha 4, že R. P., zástupce stavebníka, uznal svůj podpis na plné moci za vlastní.

[50] Následně žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v části týkající se námitek rozporu stavby s územním rozhodnutím. Žalobce v rámci žalobní námítky, v níž napadal rozpor počtu fotovoltaických panelů povolených v územním rozhodnutí a stavebním povolení, hrubě dezinterpretuje text napadeného rozhodnutí. Předně je třeba konstatovat, že celkový počet panelů, které byly povoleny stavebním povolením, je výrazně nižší než jaký byl uveden ve stavebním povolení. Tomu také odpovídá odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl „12 978 ks v lokalitě A, což je podstatně menší rozsah než bylo předpokládáno územním rozhodnutím, a 25 137 ks v lokalitě B, což **výrazně nepřekračuje** (zdůraznění provedeno soudem) územním rozhodnutím předpokládaný počet“. Jestliže žalobce tvrdí, že se „žalovaný dále připouští rozpory v rozsahu stavby v řádech tisíců panelů“, pak je třeba konstatovat, že tento rozpor sice existuje, ale jedná se o rozdíl směrem dolů, tedy nižší povolený počet panelů, což je jistě v souladu s principy ochrany přírody a krajiny. Překročení počtu panelů v lokalitě B o 137 panelů není nijak zásadní, nadto za situace, kdy v územním rozhodnutí nebyl stanoven pevný počet panelů a kdy v lokalitě A počet panelů klesl o 3 522 kusů.

[51] K tvrzené nepřezkoumatelnosti pro absenci skutkových a právních úvah lze uvést, že skutkové úvahy žalovaného jsou zcela jasně patrné právě ze srovnání počtu panelů. Právní úvahy sice při vypořádání námítky chybí, nicméně podstata uvedené námítky je skutková, když je namítán věcný rozpor stavebního povolení s územním rozhodnutím a tento rozpor byl sice shledán, ale nebyl hodnocen jako důvod pro zrušení stavebního povolení.

[52] Podle ustanovení § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona stavební úřad přezkoumá podanou žádost o vydání stavebního povolení a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, s podmínkami územního rozhodnutí nebo územního souhlasu.

[53] Územní rozhodnutí stanovuje maximální možný rozsah stavby, a to (v souzené věci) co do počtu fotovoltaických panelů toliko přibližným počtem. Jestliže se stavebník rozhodne nevyužít maximálního povoleného rozsahu stavby, nadto v ekologicky citlivém případě, nelze ho sankcionovat tím, že mu nebude vydáno stavební povolení. Soud by tak zcela absurdně nutil stavebníka, aby k námitce žalobce, který je sám určen k ochraně přírody a krajiny, umístil do krajiny o tisíce fotovoltaických panelů více.

[54] Pokud dále žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s námitkou ohledně výměry pozemků, která nesouhlasí s výměrou pozemků vyjmutých ze zemědělského půdního fondu, nelze s touto námitkou souhlasit. Žalovaný se, jakkoliv je třeba uznat, že velmi stručně, vypořádal na straně 7 napadeného rozhodnutí v bodu Ad. 3), ve kterém uvedl, že jak pozemky, tak velikost plochy elektrárny, jsou uvedeny ve výroku územního rozhodnutí a stavební povolení není v těchto bodech v rozporu s územním rozhodnutím. Soud má za nutné doplnit, že námitka ohledně nesouladu vyjmuté plochy a celkové plochy stavby je typicky námitkou, která mohla být uplatněna v územním řízení a tedy ve stavebním řízení k takové námitce nelze přihlížet (§ 114 odst. 2 stavebního zákona).

[55] V případě části odvolací námítky, která směřovala proti podmínce č. 7 stavebního povolení, je třeba dát žalobci za pravdu, že se žalovaný s touto částí námítky nevypořádal. Zrušení rozhodnutí pro tuto vadu však soud považuje za neadekvátní. Ze stavebního rozhodnutí je zřejmé, že na podmínku č. 7 pro umístění stavby ve stavebním rozhodnutí

navazují podmínky č. 22 až 25, které podrobně stanovují podmínky následné rekultivace pozemků, které budou pro fotovoltaickou elektrárnu využity. S ohledem, že případné dodatečné vypořádání námitky po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí by vedlo pouze k odkazu na podmínky stanovené stavebním povolením, zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soud považuje za formální úkon. Zároveň je třeba konstatovat, že formulace odvolací námitky způsobem „*Ptáme se, co bude za 25 let, až zbudou po fotovoltaické horečce v celé zemi parky panelů, ke kterým se nebude nikdo hlásit? Zaplatí jejich likvidaci opět občané z rozpočtu, jako zaplatili jejich výstavbu ve formě dotací*“ neumožňuje žalovanému jakkoliv adekvátně reagovat, neboť takovéto námitky jsou ryze spekulativní.

[56] Stran námitky porušení ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu v souvislosti s rozhodováním osoby, proti níž byla vznesena námitka podjatosti, soud uvádí následující. Datem vydání rozhodnutí a zároveň i otázkou činění úkonů v řízení po rozhodnutí o námitce podjatosti se zabýval Nejvyšší správní soud v aktuálním rozhodnutí ze dne 14.6.2012, 1 As 55/2012 – 32. V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Podle § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)* se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „*Vypraveno dne:*“. Na rozhodnutí správního orgánu I. stupně čj. OSA/P-726/10-D/74 je uvedeno: „*VYPRAVENO DNE: 1. 2. 2011*“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy bylo vskutku vydáno dne 1. 2. 2011.“ K otázce námitky podjatosti pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud se shoduje se žalovaným, že v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu byla námitka podjatosti posouzena a bylo o ní rozhodnuto bez zbytečného odkladu. Ustanovení § 14 správního řádu hovoří pouze o rozhodnutí o námitce podjatosti, tedy o vydání usnesení, kterým se námitce vyhová či nikoli. Ustanovení § 76 odst. 5 správního řádu nepřiznává odkladný účinek odvolání proti usnesení, kterým nebylo námitce podjatosti vyhověno. Správní orgán I. stupně proto mohl pokračovat v řízení proti stěžovateli již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti ze dne 28. 6. 2010, byť samozřejmě nesl riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor (shodně Vedral, dílo cit. v bodě [12] shora, s. 183).*“

[57] V souzené věci byla u správního orgánu prvního stupně vznesena námitka podjatosti dle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, dle kterého účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

[58] V řízení tak nemohlo dojít k porušení ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu, jak namítá žalobce. Dle uvedeného ustanovení § 14 odst. 3 správního řádu je totiž úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Ustanovení třetího odstavce tak dopadá na případy, kdy podjatost zjistí sama úřední osoba, což v této věci nenastalo, neboť o podjatosti úředních osob se rozhodovalo výlučně na základě námitky žalobce.

[59] S ohledem na citovanou judikaturu dospěl soud k následujícím závěrům. Předně soud posuzoval, zda bylo možné již 19.2.2010 pokračovat v řízení před prvostupňovým

orgánem úřední osobou C. P. Ze správního spisu není zřejmé, zda rozhodnutí o námitce podjatosti bylo vypraveno v pátek 19.2.2010 nebo až v pondělí 22.2.2010, nicméně odvolání i rozhodnutí o něm hovoří rozhodnutí ze dne 19.2.2010. Zřejmé je toliko to, že dne 23.2.2010 bylo rozhodnutí uloženo na poště k vyzvednutí, z čehož plyne, že muselo být vypraveno nejpozději 22.2.2010.

[60] Prvostupňové rozhodnutí bylo vypraveno, a tedy s ohledem na shora uvedenou judikaturu i vydáno dne 23.2.2010, což vyplývá ze správního spisu, resp. z v něm založených průkazů o doručení rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že formálně bylo učiněno za dost liteře zákona a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až po vydání rozhodnutí o námitce podjatosti. Pokud odhlédneme od formálního data vydání obou rozhodnutí, je zřejmé, že jak rozhodnutí o námitce podjatosti, tak i prvostupňové rozhodnutí byla vyhotovena 19.2.2010. Ze shora uvedené judikatury vyplývá, že dnem, kdy bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, mohl správní orgán pokračovat v řízení. Soudu nepřísluší hodnotit, zda je schopna úřední osoba C. P. během jednoho dne vyhotovit rozhodnutí, nicméně je zřejmé, že vyhotovení rozhodnutí byl jediný zbývajících úkon po rozhodnutí o námitce podjatosti a tedy zbýval-li tento jediný úkon, mohl být realizován v okamžiku, kdy bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, tedy i ten samý den. Se zohledněním uvedeného tak soud nepovažuje za rozhodné, zda byla obě rozhodnutí vyhotovena 19.2.2010 nebo budou zohledněna jejich formální data vyhotovení, neboť v obou případech mohla úřední osoba C. P. pokračovat v řízení. Nad to je třeba taktéž poukázat na charakter podjatosti a rozhodnutí o námitce podjatosti, a to konkrétně na to, „*že rozhodnutím o námitce podjatosti se samotná podjatost nezakládá ani neruší ex nunc (od okamžiku tohoto rozhodnutí), protože podjatost je nutno chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje, nebo nikoli. Rozhodnutí o něm má pouze deklaratorní charakter s účinky ex tunc (od svého počátku), podobně jako rozhodování o sporu, zda je někdo účastníkem řízení nebo není podle §28. Pokud by tedy nadřazený určité úřední osoby na základě námítky podjatosti rozhodl, že tato úřední osoba podjatá není, znamená to, že podjatou v tomto řízení nikdy nebyla (nikoli, že jí přestala být od tohoto rozhodnutí).*“ (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011).

[61] Ze shora uvedených důvodů neshledal soud žalobní námitku porušení procesních předpisů, spočívající v pokračování v úkonech řízení navzdory námitce podjatosti, jako nedůvodnou. Stejně tak neshledal jako případnou ani argumentaci žalobce ohledně data vydání prvostupňového rozhodnutí, kterou zahrnul žalobce do této žalobní námítky.

[62] Dle žalobce žalovaný porušil ust. § 2 odst. 4 správního řádu dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

[63] Toto žalobcem namítané ustanovení však nelze interpretovat tak široce, že by snad krajský úřad měl vytvářet státní energetickou koncepci či snad v rámci svého rozhodování přehodnocovat záměry, které promítla moc zákonodárná a výkonná pro opatření směřujících k podpoře solární energetiky. Takové postavení žalovanému dozajista v systému dělby moci nepřísluší. Žalovaný byl povinen posoudit, zda podaná žádost je v souladu s veřejným zájmem daným v intencích právních předpisů a soud považuje způsob, jakým se žalovaný vypořádal s námitkou žalobce ohledně veřejného zájmu za zcela adekvátní, neboť hodnotit námitky týkající se dopadu výroby solární energie na státní rozpočet žalovanému skutečně nepřísluší.

[64] V rámci této žalobní námitky žalobce dále namítl, že nebylo rozhodnuto o odvolacích námitkách týkajících se úřední osoby C. P. Z takto formulované námitky není vůbec patrné, o čem žalovaný nerozhodl. Žalobce brojil samostatnou odvolací námitkou proti rozhodnutí věci C. P. v ten samý den, ve který bylo rozhodnuto o námitce podjatosti tohoto úředníka. Tato námitka byla v odvolání samostatně řešena a jak je patro z předcházející části tohoto rozsudku, byla i předmětem řízení před soudem. Dále v odvolání bylo namítnuto, že „*úřední osoba C. P. plně hájí zájmy stavebníka FVE 9 s.r.o., v jehož komerčním zájmu je co nejrychlejší výstavba, aby bylo možno inkasovat státní dotace.*“ Pokud měl žalobce na mysli tuto „námitku“, pak jsou výhrady žalobce vůči nerozhodnutí nedůvodné. Uvedená věta nemůže být samostatně způsobilou odvolací námitkou. Lze ji snad považovat za součást námitky podjatosti uvedené úřední osoby, nicméně v kontextu námitky porušení veřejného zájmu ji ani soud nepovažuje za samostatně uplatněné námitky vůči činnosti úřední osoby. Jiné námitky vůči uvedené úřední osobě soud v odvolání neshledal. Pokud žalobce měl na mysli námitky uvedené v odvolání proti rozhodnutí o podjatosti C. P., pak jsou tyto předmětem přezkumu v samostatném řízení.

[65] Ani námitku nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti stanovení okruhu účastníků u Zemědělského družstva Petřín neshledal soud důvodnou. Celá žalobní námitka je primárně postavena na skutečnosti, že Zemědělskému družstvu Petřín bylo upřeno postavení účastníka. V rámci správního řízení každý účastník disponuje svými procesními právy. Pokud má určitý subjekt za to, že s ním nebylo řádně jednáno jako s účastníkem řízení, má svá práva hájit sám k tomu zákonem danými nástroji. V citované žalobní námitce však žalobce nehájí svá práva, nýbrž se domáhá ochrany práv Zemědělského družstva Petřín. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval námitkami osob, které podaly odvolání jako zástupci Zemědělského družstva Petřín. V případě, že tyto osoby nesouhlasily se způsobem, jakým bylo s jejich námitkami naloženo, mohly brojit proti napadenému rozhodnutí žalobou. Nelze však akceptovat, aby se žalobce domáhal ochrany práv jiných osob, které měly samostatné právo napadnout rozhodnutí žalobou.

[66] Dále žalobce namítal, že stavební úřad porušil ust. § 49 odst. 1 správního řádu, když nenařídil ústní jednání, třebaže to bylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nanejvýše nezbytné. Žalovaný k takto formulovaného odvolací námitce toliko odkázal na ust. § 112 stavebního zákona s tím, že se jedná o odpovědnost stavebního úřadu. Podle žalobce byla takovým postupem porušena zásada materiální pravdy, zakotvená v ust. § 50 správního řádu. Stejně tak je nutno hodnověrně a přezkoumatelně odůvodnit natolik zásadní omezení práv účastníků, jakým je nemožnost účasti na řádném ústním jednání. Soud opětovně poukazuje na shora uvedené, že v rámci žaloby má žalobce hájit svá práva, která mohla být dotčena postupem žalovaného. Nenařízení „ústního jednání“, protože „*poměry staveniště a území nejsou jasné, což vyplývalo z námitek několika účastníků řízení*“, je opětovně námitkou, v níž žalobce nikterak nenamítá, jak bylo zasaženo do jeho práv tím, že nebylo nařízeno „ústní jednání“. Žalobce v odvolání toliko uvedl, že je nanejvýš vhodné ji projednat řádným postupem, včetně nařízení ústního jednání ve věci. Žalovaný se s uvedenou námitkou vypořádal odkazem na ustanovení § 112 stavebního zákona a konstatováním odpovědnosti prvostupňového stavebního úřadu.

[67] K vypořádání odvolací námitky je třeba předně konstatovat, že kvalita odvolací námitky sama o sobě již předurčuje i kvalitu jejího vypořádání. Jestliže žalobce neuvedl nic jiného, než že podle jeho názoru je nanejvýš vhodné, aby bylo uspořádáno ústní jednání, pak žalovaný ve stejných intencích reagoval odkazem na odpovědnost stavebního úřadu, neboť

z obsahu odvolací námitky nelze shledat žádné konkrétní skutkové důvody ve vztahu k žalobci, pro které by byl postup prvostupňového stavebního úřadu vadný.

[68] V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.12.2007, č.j. 8 As 39/2006-116, dle kterého „*Neobstojí ani námitka, podle níž krajský soud správně neposoudil, zda mohly být stavebnímu úřadu dobře známy poměry staveniště, na které mají účastníci rozdílné názory. Nejvyšší správní soud přitakává krajskému soudu, který vyšel z § 61 odst. 2 stavebního zákona a podmínil možnost stavebního úřadu upustit od místního šetření kumulativním splněním dvou podmínek. Těmi jsou dobrá znalost poměrů staveniště a skutečnost, že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Stěžovatel nepochybnil ani jednu z těchto podmínek a Nejvyšší správní soud dodává, že odlišné názory účastníků na poměry staveniště mohou založit vhodnost místního šetření, při současném splnění podmínek § 61 odst. 2 stavebního zákona však nemohou vést bez dalšího k povinnosti stavebního úřadu toto šetření provést. Znalost stavebního úřadu o místních poměrech určitého území je nezávislá na názorech zúčastněných stran a nemusí jim odpovídat.*“

[69] Dále je třeba uvést, že ve věci stavby fotovoltaické elektrárny Stálky probíhalo oddělené územní řízení a stavební řízení. Lze tak předpokládat, že poměry staveniště byly prvostupňovému stavebnímu úřadu známy, což potvrzuje protokol o místním šetření, sepsaný v územním řízení dne 24.11.2009. V případě, že žalobce nepředestřel žádné konkrétní skutečnosti, které by toto zpochybňovaly a zároveň je z obsahu správního spisu zřejmé, že žádost o stavební povolení poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby, neshledal soud v postupu stavebního úřadu ve vztahu k porušení práv žalobce žádné pochybení.

Žalobce rovněž v odvolání namítal, že výrok správního orgánu I. stupně stanovil na závěr (str. 2 rozhodnutí): „*podrobnosti jsou patrné z projektové dokumentace*“. Podle názoru žalobce je proto nejasné a nesrozumitelné, o jaké podrobnosti se jedná. Podmínka č. 1 pro provedení stavby stanoví, že „*stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou zpracoval Ing. M. H., ČKAIT 1201071, Kompakta servis s.r.o.*“ Žalobce proto v odvolání uváděl, že rozhodnutí neobsahuje přehlednou grafickou situaci informující o situování stavby a jejích jednotlivých částí v území. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto neúplný, nesrozumitelný a nepřesvědčivý. Podstatou námitky žalobce bylo, aby stavba byla povolena určitě a jasně s ohledem na její rozsah a objem, bez neurčitých odkazů na projektovou dokumentaci, která může být upravována a není součástí výroku rozhodnutí. Žalovaný se s odvolací námitkou vyrovnal jen tak, že rozhodnutí grafickou přílohu neobsahuje, protože je řešena realizace stavby a ne její umístění. Jeho rozhodnutí je i v této části nepřezkoumatelné.

[70] V případě námitky žalobce směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v souvislosti s odkazem na projektovou dokumentaci, sám žalobce vymezil podstatu své žalobní námitky, když uvedl, že „*Podstatou námitky žalobce bylo, aby stavba byla povolena určitě a jasně s ohledem na její rozsah a objem. bez neurčitých odkazů na projektovou dokumentaci, která může být upravována a není součástí výroku rozhodnutí.*“

[71] Obdobnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 22.7.2011, č.j. 7 As 26/2011-175, ve kterém se „*zabýval námitkou nesprávného posouzení neurčitosti a nevykonatelnosti výroku stavebního povolení. Stavební povolení stanoví pro provedení stavby pod č. 1 podmínku, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace*

(projekt) ověřené v tomto řízení. Případné změny stavby nesmí být provedeny bez předchozího povolení změny stavby před povolením. Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že stavební řízení je řízením samostatným a rozhodnutí v něm vydané musí obsahovat celistvou, srozumitelnou a přezkoumatelnou informaci o předmětu řízení a o tom, jak o něm bylo rozhodnuto. Tento požadavek předmětné stavební povolení ve vztahu k podmínce provedení stavby podle projektové dokumentace splňuje, neboť odkazuje na ověřenou projektovou dokumentaci, tedy ve vztahu ke konkrétnímu stavebnímu řízení jedinečnou a ve správním spise identifikovatelnou. Při stanovení podmínky souladu s projektovou dokumentací je pochopitelně požadavek určitého odkazu na projektovou dokumentaci na místě. Lze jej identifikovat tak, jak navrhuje stěžovatel, tedy údajem o tom, kdy, kým a jaká dokumentace byla zpracována, ale rovněž způsobem, který zvolil správní orgán, tedy odkazem na předmětné stavební řízení. Stavba, která je předmětem řízení, však musí být v rozhodnutí dostatečně vymezena. Nikoliv ale vyčerpávajícím technickým popisem provedení stavby, neboť takový požadavek by byl do jisté míry nadbytečný a v praxi i těžko proveditelný, ačkoliv z pohledu žádoucí veřejné kontroly opodstatněný. Toho si byl vědom i zákonodárce, když do § 19 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, jež upravuje obsahové náležitosti stavebního povolení, nezahrnul projektovou dokumentaci. Naopak, kdyby bylo nutné přikládat projektovou dokumentaci k rozhodnutí ve stavebním řízení, pak by byl nadbytečný postup upravený v § 21 odst. 1 citované vyhlášky, podle kterého stavební úřad po právní moci rozhodnutí zašle po jednom ověřeném vyhotovení projektové dokumentace stavebníkovi, obecnímu úřadu, v jehož územním obvodu se stavba provádí, není-li sám stavebním úřadem, a dále vlastníkovi stavby, pokud není stavebníkem. Jedno vyhotovení projektové dokumentace si stavební úřad ponechává pro úřední potřebu.

Nejvyšší správní soud se ani neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že ve stavebním povolení musí být stavba buď přesně popsána, aby bylo zřejmé, co a jak bylo povoleno, nebo musí obsahovat přesný odkaz na projektovou dokumentaci. Podle ust. § 66 stavebního zákona stanoví stavební úřad ve stavebním povolení závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Nedostatečné vymezení stavby ve stavebním povolení může být nahrazeno popisem stavby v rámci závazných podmínek pro její provedení. Nemůže však být nahrazeno v plném rozsahu pouhým odkazem na projektovou dokumentaci. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/2007-114, www.nssoud.cz, vyslovil závěr, že ačkoli nejsou části staveb výslovně zmíněny ve výroku stavebního povolení, je záměr jejich vybudování zřejmý z projektové dokumentace, která byla podkladem pro povolení stavby.

[72] S ohledem na uvedené má soud námitku žalobce, aby stavba byla definována bez odkazů na projektovou dokumentaci, za nedůvodnou, a to jakkoliv bylo ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem rozhodováno dle starého stavebního zákona, když ustanovení § 5 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu taktéž nepovažuje projektovou dokumentaci za součást stavebního povolení. V souzené věci byla stavba dostatečně určitě vymezena celou řadou konkrétních údajů, které specifikovaly předmětnou stavbu, vč. způsobu její realizace. Takto specifikovaný výrok považuje soud za dostatečně konkrétní a odkaz na projektovou dokumentaci v souzené věci v žádném případě nenahrazuje popis stavby. Zároveň je ze stavebního povolení zřejmé, že popis stavby je následně konkretizován i v rámci závazných podmínek pro provedení stavby. Soud zároveň nepovažuje za vadu rozhodnutí, že neobsahuje grafickou situaci situování stavby v území, neboť o situování stavby v území bylo rozhodováno v územním řízení.

[73] Žalobce v rámci námitky týkající se sadových úprav polemizuje se způsobem, jakým byla žalovaným vypořádána jeho odvolací námitka, aniž se zmínil, zda bylo věcně jeho námitce vyhověno. Žalobní námitce koresponduje odvolací námitka, v níž žalobce namítl, že prvostupňový stavební úřad ignoroval jeho žádost o sadové a vegetační úpravy ve smyslu požadavku krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí. Žalobce v rámci žalobní námitky zcela ignoruje, že žalovaný uvedl, že zahrnul do podmínek rozhodnutí povinnost dodržet požadavky orgánu ochrany krajiny, čemuž odpovídá výrok napadeného rozhodnutí. Způsob zahrnutí této podmínky soud aproboval výše. Odvolací námitce žalobce tedy bylo věcně vyhověno a další okolnosti vypořádání odvolací námitky žalobce tak nemohou mít v souzené věci dopad do jeho práv. Žalobní námitka tedy není důvodná.

[74] Závěrem žalobce namítl, že se správní orgán I. stupně rozhodnutími o opravě zřejmých nesprávností snažil napravit své vadné a nepřezkoumatelné rozhodnutí. Podle ustanovení § 18 odst. 5 správního řádu opravy zřejmých nesprávností, kterými jsou zejména chyby v psaní a počtech, **v protokolu** provádí oprávněná úřední osoba, která je stvrdí svým podpisem. Každá oprava musí být provedena tak, aby původní zápis zůstal čitelný. Může-li mít oprava právní význam, účastníci řízení se o ní vyrozumí.

[75] Podle ustanovení § 70 správního řádu opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení, anebo opravnému rozhodnutí, má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

[76] Z uvedených ustanovení je zřejmé, že žalobce se chybně dovolává ustanovení § 18 odst. 5 správního řádu, které dopadá toliko na opravy protokolů např. o ústním jednání, ačkoliv žalobce napadá opravy rozhodnutí – stavebního povolení. Na opravy rozhodnutí dopadá ustanovení § 70 správního řádu. K opravám chyb dle ustanovení § 70 správního řádu uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541 (Sb.NSS 2119/2010), že *„Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se z odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.“* Skutečnost, v jakém katastrálním území se nachází *„areál farmy Křeslík (výkrmna brojlerových kuřat)“*, je dostatečně podložena skutkovými zjištěními a není tedy důvod domnívat se, že by se jednalo o cokoli jiného, než chybu při vyhotovení rozhodnutí. Touto opravou nedošlo ke změně stanovených práv a povinností a tedy k provedení opravy došlo v souladu se zákonem. Žalobní námitku soud neshledal důvodnou, když je třeba zejména poukázat i na to, že k námitkám směřujícím proti usnesení o opravě nebyl žalobce jakkoliv oprávněn, neboť jím nemohl být nijak přímo dotčen.

VII. Shrnutí a náklady řízení

[77] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky, uplatněné žalobcem, nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[78] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31.7.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu